

Болестъта по добитъка изведнажъ се прекрати, каточе нѣщо я пресѣче съ ножъ. Нито единъ добитъкъ не се разболѣ вече. И Галунка често се питаше: кое помогна срещу болестъта? Новиятъ огънь на турчина ли, лѣкарството на доктора ли, което забъркваха въ ярмата на добитъка, или дъждътъ? Но, което и да бѣше помогнало, опасната болестъ си отиде и отъ нея остана само единъ споменъ като отъ страшенъ сънъ.

Болестъта не бѣше прилепчива (тъй бѣше казалъ докторътъ) и леша на Комура го извлѣкоха и оставиха на поляната. Цѣла недѣля кучетата ядоха и се давиха тамъ. После додоха и орли — черни, голѣми. Тѣ стояха настрана и не се помръдваха, като вкаменени. Кога да хврѣкнатъ, прибѣгваха съ широки крачки, пригърбени, съ разперени грамадни крила, и тежко се подемаха.

Следъ месецъ-два между зелената трева се бѣлѣеха само коститѣ на Комура. Голѣмиятъ грѣденъ кошъ, съ извити ребра като дъски, съ дълбока коруба, приличаше на скелета на нѣкой разрушенъ корабъ.